

Pyreneeisk Räddhund?

Jag fick ett bekymrat mail från en vän som hade tänkt att skaffa en Pyreneeisk Vallhund som husdjur, hon var en smula skeptiskt, hon hade hört att en del människor kallade dom för Pyreneeiska Räddhundar eftersom de flesta av Pyrrarna är så rädda att den inte går att arbeta alls med störningsmoment i närheten.

Hon frågade mej om det var sant och om min egen erfarenhet i ämnet.

Här är den långa versionen av mitt svar till henne, det kanske är ointressant för en del hundägare men ägare till Pyreneeiska Vallhundar kanske finner det intressant, en del håller kanske inte med mej, det är upp till var och en, ni är också välkomna med mail med tankar och kommentarer i detta ämnet.

Jag har sett många, många Pyrrar över hela världen eftersom vart än jag än kommer på föredrag så kommer Pyrreentusiaster från vida omkring. Jag har också hållit föredrag för rasklubbar och har besökt många uppfödare när jag sökte efter La så jag har sett ett antal hundar av denna ras, det är ett som är säkert. Baserat på min erfarenhet så är mitt svar på frågan: NEJ, rasen är INTE en räddhund, det är bristen på framåtanda som är problemet bakom det hela.

Jag har hört många, många människor som har förklarat för mej att deras Pyrre är alldeles för upptagen med omgivningen för att vara möjlig att arbeta med.

I varje hund jag sett med en sådan diagnos har jag sett något helt annat, jag har sett en hund som inte haft tillräckligt skoj under arbetsmomentet och letat efter anledningar till att skälla på folk, saker eller skuggor.

Mitt råd var alltid detsamma: sluta oroa er om hundarnas räddhet och utmana deras framåtanda istället, försök att göra träningen till ett mycket roligare moment för dom.

Tro det eller ej men vår valp Lo var den räddaste valp jag någonsin sett.

Hon var skräckslagen för människor, alla ljud inklusive trafik, hundar, katter, skräp och sin egen skugga, bland annat.

Omfattande social träning gav resultat och det var absolut nödvändigt för en så rädd hund som hon, MEN det som gjorde den största förändringen i hennes beteende var arbete.

Min fokusering låg på att få henne helt uppslukad av arbete och lek, när jag lyckades med det så blev hon också möjlig att arbeta med, oavsett omgivningen.

Vid den här tiden var hon fortfarande väldigt rädd för nästan allt men så snart hon började att jobba så försvann allt skrämmande i omgivningen, för hennes del.

"FearShep"

S.Trkman / översättning: I.Hansson

www.valleedesvoconces.com

Hon förstod snart att det bästa sättet att hantera det som skrämde henne var att koncentrera sig på mig och glömma resten av världen. Om ni skulle se henne idag skulle ni aldrig kalla henne för en räddhund.

Hon är fortfarande rädd, så man skall inte vara för påstridig i hennes närhet, men man kan ta henne till vilken omgivning som helst, väsnas hur mycket som helst, även avfyra skott som hon annars är rädd för, och hon kommer ändå att arbeta utan tvekan, med arbetsglädjen tydligt synlig i ansiktet.

Vår hund La är dock en annan historia.

Hon känner ingen rädsla, är laddad med mängder av självförtroende och är inte rädd för något. TROTS det så skäller hon när hon träffar på något underligt på våra promenader, inte för att hon är rädd utan för att hon helt enkelt tycker att det är skoj.

Hon vet att hon är avlad för att varna för saker och hon älskar att göra det också, när hon inte har något bättre för sig. Ger vi henne något bättre att göra så så glömmet hon det roliga i att varna oss...

Många av Pyrrarna som beskrevs för mig som för nervösa och rädda för att jobbas med var inte alls så rädda som Lo är, dom tyckte helt enkelt att det var roligare att varna än att jobba med sina hundförare. Dom uppförde sig exakt som min hund, den orädda La, när hon var uttråkad. SÅ, gör det mycket roligare att arbeta för din hund!

Gör honom galen i att springa med dig och glad att arbeta med dig och jag garanterar att alla dina farhågor om en räddhågsen hund kommer att försvinna.

Hur lätt eller svårt det kommer att bli beror mycket på framåtandan i din hund. Lo har tillräckligt mycket för att göra detta ganska lätt. Bu har ingen framåtanda alls, det har varit en mycket, mycket lång process som ännu inte är slutförd, hon slutar fortfarande att arbeta när störningarna blir för stora i omgivningen. Jag klandrar henne inte hennes rädsla för det, även om hon är mer blygsam än alla andra Pyrrar jag har träffat, jag klandrar istället hennes brist på

framåtanda.

Hon arbetar för att hon tycker att det är roligt men det krävs inte så mycket framåtanda för det. Med detta sagt vill mitt råd vara att inte oro sig så mycket för valpens rädsla utan mer jobba med framåtandan. Om det finns tillräckligt mycket framåtanda är det lätt att arbeta bort rädslan.

Om det däremot saknas framåtanda blir det mer komplicerat, då måste man bli den mest pålitliga och roliga handledaren i hela världen.

"FearShep"

S.Trkman / översättning: I.Hansson
www.valleedesvoconces.com

Det är fullt möjligt, men det är inte så lätt som när man har en hund vars ögon blir gröna om den ser en boll eller en matskål eller en tunnel eller något annat som ger hunden en kick.

Återigen, det största problemet jag ser i denna rasen är bristen på framåtanda, INTE rädslan. Om du vill arbeta dig igenom ett problem skall du sluta be din hund att sitta ner i närheten av främlingar och få godis av dem och så vidare, detta hjälper dig inte alls.

Jag försökte detta med Lo i början men jag insåg snart det fick motsatt inverkan, det fick henne bara stressad i närheten av främlingar och en tanke att när hon behövde göra något med främlingarna så blev hon besvärad.

Jag slutade göra detta med henne och hon blev omedelbart mer avstressad: -om jag inte behöver ha något med dem att göra kan dom få stå där om dom vill, eller hur?

Istället för att be hunden att göra något som deras nedärvda gener säger att dom inte skall göra skall man bara se till att dom blir galna i att jobba med dig.

Meningen är just att dom skall bli GALNA i att jobba med dig, att dom tycker att det är kul räcker inte till!

Det är när dom är just galna i att jobba som din Pyreneiska Vallhund kan koppla bort störningen från saker omkring som den kan skälla på.

Enligt min mening är det inte en ras som kan sitta ner var som helst i alla lägen, om du vill ha en hund som kan sättas var som helst bör man titta på en annan ras.

Naturligtvis finns det Pyrrar som kan klara just det, även utan speciell träning, ibland får man en valp som kan det men om det känns som en viktig egenskap så har man kanske tittat på fel ras.

Min modiga, orädda, självsäkra och tuffa La kommer inte att hoppa in och sätta sig hos dig om hon inte får order av mig att göra det. Varför? Inte för att hon är rädd, för det är hon inte, hon är bara inte intresserad. Hon har inte noterat att du finns, hon bryr sig inte alls.

Hon är en självständig och snobbig hund som inte ens tittar åt dig. Hon vill bara arbeta.

Hon kommer faktiskt att arbeta med vem som helst om hon får kommando att göra det, men hon kan inte hälsa. Jag vill inte ens att hon hälsar eftersom det inte är en rastypisk egenskap, och jag älskar och respekterar rasen precis som den är.

Jag vill inte heller att rasen skall bli en social fjäril, jag vill inte att min hund välkomnar alla andra människor.

Som jag sade vid ett annat tillfälle: mina favoritegenskaper hos min hund är livfullheten vilket man finner mängder av hos Pyreneiska Vallhundar och det är därför det är min favoritras.

Dessvärre syns en trend att göra dom mindre livliga, mindre överaktiva och med mindre framåtanda, allt för att få rasen mer ägarvänliga och detta är det största problemet med rasen, enligt min uppfattning.

Glöm rädslan i hunden, har den bara framåtandan kommer den att övervinna all rädsla.

Rätt är också att en del av Pyrrarna aldrig kommer att jobba med störningar runt omkring men efter att ha sett så många Pyrrar så köper jag helt enkelt inte förklaringen att en Pyrre lämnar en ring för att skälla på någon på grund av rädsla.

Den gör det enbart för att den inte är tillräckligt engagerad av vad ni två gör tillsammans i ringen.

När du får det tillräckligt engagerad får du se den springa i full fart tillsammans med dig i ringen och då kan du lita på att den aldrig kommer att lämna dig i ringen, så enkelt är det.

Frågan om det finns en ras som heter Pyreneesk Raddhund? Vissa individer är rädda, andra är det inte.

Jag har en Pyreneesk Raddhund och en Pyreneesk Modighund, någon som observerar dom bägge kan knappast se vilken av dom som är vilken...

Observatören skulle kunna se att de är bägge Pyreneeska Knäpphundar och det är allt du behöver veta.

Jag hoppas att uppfödare inser detta innan det är för sent.

Dessvärre går trenden, som jag sade tidigare, mot mer användarvänliga, lugna och stillsamma hundar, och uppfödarna tycks glömma den första meningen i rasstandarderna som beskriver den Pyreneeska Vallhunden som **"ett maximum av sprittande energi i en minimal kroppsstorlek"**.

Så länge din valp passar in i den beskrivningen är det, enligt min uppfattning, den bästa och viktigaste beskrivningen av rasen, den är mitt i prick!

Det är ingen risk att skaffa en Pyreneesk Raddhund om du får en Pyreneesk Knäpphund samtidigt...

Fritt översatt av Silvia Trkmans original. Översättning: Ingvar Hansson